

Papin tytär

JUHANI AHO

SAGA

EGMONT

Papin tytär

JUHANI AHO

 SAGA
EGMONT

PAPIN TYTÄR

Juhani Aho

SAGA EGMONT

Papin tytär

Cover art: Grafisk stue

Cover illustration: Shutterstock

Copyright © 1978, 2018 Juhani Aho ja SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726071429

1. e-kirjapainos, 2018

Koko: EPUB 2.0

Tämä on tekijänoikeuslain suojaama kirja. Kopiointilupa muuhun kuin henkilökohtaiseen käyttöön on tehtävä sekä SAGA Egmont että kirjailijan kanssa.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

I.

Elli oli hänen nimensä.

Jo pienenä teki hänen mielensä tikapuille kiivetä, ensin alimmalle piille, sitten piitä ylemmä, yhtä piitä, kahta, ja määrä oli päästä neljännelle piille, joka oli paksumpi kuin muut. Ja sieltä sitten katsella alaspäin keittiön rappusille, jossa kerjäläislapsia leikitteli, ja eteenpäin pihamaata pitkin, jonka keskellä Musti makasi käppyrässä. Kupeille ei nähnyt, kun oli toisella puolen porstuan seinä ja toisella kellarin pääty. Ylemmä ei uskaltanut, vaikka olisi vähän matkan päässä ollut toinen pii, yhtä paksu kuin neljäs, ja sieltä olisi jo kellarin katon yli nähnyt. Eikä saanut tässäkään kauan iloita. Lapsentyttö huomasi ja sieppasi alas ja retuutti pois, eikä kimakka itku auttanut.

Mutta kun ikä jatkui, ja pääsi tytöstä erilleen, niin piitä korkeammalle joka päivä. Tuo toinen paksumpi pii oli kahdeksas, ja se oli kellarin harjan tasalla. Siitä varovasti kellarin katolle, syrjäseitän, sydänelässä vähäinen vavistus, että jos äiti näkee ja huutaa pois. Mutta ei äiti nähnyt eivätkä lapset rappusilla. Ja kun kerran kellarin katolle pääsi, niin sieltä ei kukaan nähnyt, ja siellä saattoi olla kuinka kauan tahansa, luisulla katolla lämpimässä paisteessa.

Ja jopa näkyi maailmaa sinne! Vo-ooi! Ja vaikka minnepäin! Rakennuksen päitse järvelle päin venheranta kokonaan ja venheet teloiltaan ja nuottakota. Niityn rannassa mies vielä, joka käesteli Lahnalahdessa, venheen kokassa pikkuinen tyttö. Tuolla edempänä sitten, toisella puolen järven, linmäen korkeat kukkulat, jonne päivä paistoi ja josta näkyi taloja ja kellertäviä peltoja.

Pihamaan ja puutarhan yli oli maantielle päin peltoja aina kirkolle saakka. Maantietä ei näkynyt korkean ruispellon takaa, mutta maantien kohdan arvasi aidan seipäistä ja nousevasta pölystä ja ajavain päistä. Olisi tehnyt mieli välistä ihan siitä ilosta hyppiä, että täällä oli eikä kukaan tiennyt ja saattaisi olla vaikka kuinka kauan, jos vain saisi. Mutta ei uskaltanut hyppiä ... näkisivät ja ehkä huutaisivat pois. Parasta oli olla hiljaa, painautua pitkäkseen luisulle katolle eikä hiiskua mitään ... »niinkuin sirkka seinän raossa»...

Tie keittiöstä tupaan kulki kellarin päitse. Ihmisiä siinä alinomaa liikkui, mutta ei kukaan huomannut katolla olijaa. Kävi niitä kellarissakin, ovesa kolistelivat ja astioita kellarin sisässä liikuttelivat, mutta ei niistä kukaan mahtanut aavistaakaan, kuka oli katolla ... vaikka se siellä mahallaan loikoi ja katseli päädyn kohdalta alas aivan heidän päälakeensa ja tukan jakaukseen. Äitikin kulki monet kerrat kellariin, vaan ei hänkään huomannut ... kantoi milloin niitäkin ja välistä meni tyhjin käsin. Sydäntä kutitti ... tuskin sai naurunsa pidätetyksi, kun äitiä katseli... Jos olisi hiljaa uukahtaa tai sammalta tai lastua heittää äidin päälle... Ei, ei, parasta on olla hiljaa, hiiskumatta ... eivät ehkä milloinkaan löydä, saa olla täällä koko viikon ... aivan likellä ... eivätkä tiedä, missä on...

-Elli! huudettiin yht'äkkiä alhaalta. Missä Elli on? Oletteko nähneet, lapset, Elliä?

Se oli äiti, joka huusi. Elli painautui lujemmin kattoon ja koetti pidättää nauruaan, joka pyrki tulemaan.-Ei tiedä äiti, missä Elli on ... mutta ei Ellikään sano ... antaa niiden ensin etsiä ... missähän luulevat olevan...?

-Lapset, kuuletteko, oletteko nähneet Elliä?

-Ei olla nähty!

-Menkää etsimään jostain ... puutarhasta tai...

Lapset juoksivat etsimään.-Antaa niiden etsiä ... ei Elli huuda.

Äiti odotti kellarin edessä, ja lapset tulivat sanomaan, ettei Elliä ole puutarhassa. Äiti käski vielä etsiä huoneiden takaa ja pellon pientarilta tai mistä tahansa. Mutta eivät lapset mistään löytäneet...

Siitä tuli äidin mieli levottomaksi ja hän rupesi toden teolla huutamaan.

-Elli hoi! huusi hän, ja lapset huusivat mukana. Silloin pääsi Elliltä naurun tirskahdus, ja hän äänteli alas:-Uu-uu!-mutta ei äiti eivätkä muutkaan huomanneet, vaikka hän vähän kurkisti kellarin päädyn ylitse.

-Missä sen ääni kuului? ... kuulitteko, lapset?

-Uu piilossa ... uu kellarin katolla ... uu!

Nyt hänet jo huomattiin, ja häneltä pääsi itseltään hillitön nauru. Ja hän kuvitteli, että muut nauraisivat yhtä paljon... Mutta äiti vihastui niin, ettei ollut saada ääneen ensiksi...

-Tyttö!-sinä! ... heti paikalla alas! ... nouse heti istumaan! ... et saa liikahtakaan!

Ja kun Elli sanoi, että kyllä hän itse osaa tulla tikapuille ja sitten alas, niin äiti uhkasi antaa vitsaa, jos ei hän kohta jää yhteen paikkaan ... siihen, missä on, ja pitele käsillään kiinni, niin kauan kuin joku joutuu ottamaan.

Ja Ellin täytyi odottaa siksi, kunnes renki tuli ja otti hänet räystäältä syliinsä ja laski maahan.

Vitsaa oli vähällä tulla, mutta torumisiin se kuitenkin jäi tällä kertaa...

Mitä hän siellä ... kellarin katolla ... ja ilman lupaa?

Hän vain tahtoi nähdä, kun niin paljon maailmaa näkyi ... ja kun oli niin helppo päästä...

Vai paljon maailmaa! ... jos olisi pudonnut ja taittanut jalkansa, se olisi ollut maailmaa!... Muistakoon sen, että jos vasta sinne kiipee, niin...!

-Enkö minä, äiti, enää milloinkaan saa kellarin katolle? ... en minä putoa...

-Et milloinkaan saa, muista se,-koetti äiti sanoa vihaisesti ja lähti menemään keittiöön.

-Saampa minä kuitenkin vielä tikapuille, sanoi Elli itsekseen, mutta kerjäläislapset kuulivat sen.

-Rouva! huusivat he, se aikoo kiivetä vielä tikapuille...

Mutta nyt äiti vasta oikein vihastui.

-Vai vielä tikapuille ... ei alimmalle piillekään ... ei yhdellä jalalla ... muista se!

Nyt pääsi Elliltä itku, ja hän meni huoneen taa itkemään.

Sieltä meni puutarhaan ja teki sitä samaa vielä sielläkin...

Ei saa enää milloinkaan nousta kellarin katolle ... ei katsoa rantaan eikä peltoja pitkin maantien kohtaan, missä ihmisiä ajaa ... eikä olla yksin niin, ettei kukaan näe.

Minkätähden on kaikki niin surkeata tässä maailmassa?-

niin oli hän kerran kuullut äitinsä huokaavan, ja hänestä sopi hänenkin nyt huokaista niin. Ja huokaistuaan oli hän mielestään, niinkuin olisi ollut melkein aikaihminen. Siitä tuli kuin jonkunlainen uhka rintaan. Ja kyynelätkin

kuivuivat siinä puutarhan koivua vasten seistessä ja tuohen helpeitä irti repiessä.

Aikansa revittyään ja repimiänsä suussaan purtuaan heittäytyi Elli selälleen nurmikolle ja pani kädet pään alle ristiin. Ja siinä hän loikoi kauan aikaa suu yhteen nipistettynä ja ajatteli, että nyt kai eivät korkealta löytäisi, jos tulisivat etsimään ... ei kai tarvinnut pelätä, että tästä putoisi ... ei kai, pyh!...

Puut humisivat pään päällä, koivun oksat notkistuivat tuulen mukana, mutta haavassa liikkuivat vain lehdet ja lepattivat alinomaa. Se alkoi näyttää Ellistä niin somalta, että hän unohti ikävänsä ja uhkansa ja jäi katselemaan, kuinka koivun oksat notkistuivat ja haavan lehdet lepattivat ja kuinka kaikki puut hiljaa huojuivat ja humisivat...

Mikähän se oli noissa puissa, joka niin humisi, ja minkätähden lehdet lepattivat?... Ei tullut vastausta siihen, eikä sitä tarvittukaan... Mieli livahti muuanne... Onkohan paljon lehtiä puissa ... yksi, kaksi, kolme, viisi ... kymmenen ... sata ... kymmenen sataa ... tuhatta... Ei hän enää viitsinyt, paljon näkyi olevan...! Voi, jos hän olisi edes lintu ... tai olisi hänellä edes yksi siipi, niin lentäisi ylös tästä puiden tasalle ... ja jos olisi käki, niin kukkuisi, ja kukkuisi koko päivän ja yön!... Se koivu oli niin korkea, paljon korkeampi kuin talo ... saisi kukkua senkin latvassa, jos olisi siipi, jolla lentäisi... -Kun olisi aivan yksin, ettei ketään muita koko talossa, niin nousisi jotenkuten niin korkealle kuin puiden oksat ja kiipeäisi, kiipeäisi ... oksalta oksalle ... latvaan ... ja pistäisi sieltä päänsä ulos oksien välitse tuolta ... tältä puolen puun ja katselisi ... olisi hiljaa hiiskumatta ... eikäpä kukaan tietäisikään, kun tulisivat kotiin. Mutta ei hän huutaisikaan enää ... ei, vaikka kuinka etsisivät. Ja olisi yötäkin puussa...

Ja kun oli päässyt se ajatus mieleen, niin ei se tahtonut siitä erota. Puuhun, korkeaan koivuun, joka ulottui yli

katonharjan ... ihan oksien suojaan ... siellä olisi hauskenpi olo kuin kellarin katolla ja millään katolla. Voi, jos sinne pääsisi! Ja Elli hyppäsi ylös maasta ja juoksi koivun luo... Paksu se oli ja oksat liian ylhäällä, eivätkä kädet edes ympärikään ulottuneet... Ei pääse ... ei pääse! Elli kierteli koivua ja katseli joka haaralta, mutta ei missään oksaa niin alhaalla, että olisi sille päässyt. Kun olisi kerran alimmalle oksalle päässyt, niin kyllähän sitten... Mutta sekin oli liian korkealla, eikä ollut kuka nostaisi.-Ja niin täytyi olla sillä kertaa pääsemättä ja lähteä pois koko koivun luota... Mutta yhä sinne halu kuitenkin toi puutarhaan. Joka päivä ja monesti päivässä kesken muiden leikkien yht'äkkiä johtui koivu mieleen, ja suoraa päätä piti juosta puutarhaan sen luo. Jos jotenkuten kuitenkin pääsisi! Mutta eihän sitä! Jos vain alimmalle oksallekaan ... mutta kovin oli korkealla alinkin oksa...

Pääsemättä olisi mahtanut ainiaksi jäädä, jos ei olisi muutamana lauantaipäivänä seisonut kirkkomiehen poika puutarhan aidan takana ja katsellut sieltä aidan yli, kun Elli koetti kiikkulaudan pukin avulla ulottua alimmalle oksalle. Mutta ylhäällä oli sittenkin oksa, ei päässyt koettelemaankaan...

-Mitä sinä siinä teet? kysyi poika.

-En mitään.

-Etkö pääse puuhun?

-Pääsisitkös sinne?

-Tuohonko puuhun?-Ja samassa oli poika kiivennyt aidan yli ja tullut koivun luo.

-Kenenkä sinä olet poika?-Koetapas päästä puuhun, jos pääset!

-Mitä minä siellä? ... eihän tuo ole edes pihlajakaan ... jos olisi edes marjojakaan...

-Muuten vaan ... koetapas päästä ... etpä pääsekään!
-Pääsen minä vaikka mihin puuhun, jos tahdon.
-Tämänkö pukin päältä hyppäät?
-Enkä hyppää ... mutta jos haet korennon tai muun seipään, niin minä näytän.

Elli haki korennon keittiön seinämältä.

-Tuoss' on korento!-No?

-Näin vain!-Ja poika asetti korennon puuta vasten alimman oksan varaan ja kiipesi sitä myöten ylös.

-Kyllä minäkin nyt! huusi Elli alhaalta ja hyppeli malttamattomuudesta.-Tule alas, että minäkin pääsen!

Ja kun poika oli tullut alas ja Elli punasta hehkuvien poskien seiso alimmalla oksalla, huusi hän sieltä maassa seisovalle pojalle:

-Mene nyt pois, poika! Mene heti paikalla, etteivät näe, että minä olen täällä!

Mutta poika ei mennyt ... jäi avosuin ylös puuhun katsomaan, kun tyttö oksalta oksalle kiipesi aina ylemmäs latvaan eikä pysähtynyt, ennenkuin alkoi runko huojuha.

Mutta siellä se erosikin lähellä latvaa kaksihaaraiseksi, ja siihen istuutui Elli lehvien peittoon. Melkein hän hihkaisi sydämessään. Nyt, viimeinkin! ... ja niin hyvässä piilossa! ... ja kuitenkin hän itse näki lehvien välitse joka haaralle ... mutta tänne ei kukaan, ellei ihan alle tulisi... Tuolla alhaalla pellot ... ja maantiekkin näkyi selvästi... Paljoa korkeammalla kuin talon katto ... voi, voi!... Huojui ja humisi ja lehvät sihisivät korvaan niin somasti!...

Se oli niin hurmaavan hauskaa, ettei osannut oikein sitä vielä ajatellakaan. Ja vähän väliä viilsivät suloiset väreet pitkin selkäpiitä ja poskissa särisi...

Mutta sill'aikaa seiso poika alhaalla ja katseli yhä ylös.

-Etkö sinä, tyttö, jo tule pois ... mitä sinä siellä teet?-mutta ei tyttö kuullut.-Minä otan korenon pois, niin et pääsekään!-Mutta ei Elli sitäkään kuullut.-Jo osasi hän istua niin, ettei olisi tarvinnut kiinnikään pitää. Mutta piti hän kuitenkin kiinni ja antautui taapäin, niin pitkälle kuin kädet ulottuivat ja niin, että sinisen taivaan näki lehtien välitse päänsä päältä ... ja eteenpäin, molemmilla kainaloillaan kahden puolen puusta pidellen.

Silloin sattui äiti kulkemaan pihamaan poikki ja näki vieraan pojan puutarhassa.

-Mitä sinä, poika, siellä puutarhassa teet? Mitä sinä katsot?

-Kun on tyttö tuolla koivussa-

-Mikä tyttö...?

-Eikö lie tämän talon tyttö ... se sinne nousi...

Äiti aavisti, että se oli Elli. Ja Ellihän se olikin. Eikä hän kuullut äidin ensi huutoa eikä toistakaan. Ei ennen kuin äiti tuli ihan alle ja huusi ylös ja käski hetikohta tulemaan alas. Alas tullessaan repi Elli hameensa ja siitä oli äiti vielä vihaisempi. Ei hän kuitenkaan ollut niin vihainen kuin Elli ensin oli luullut.

Mutta hän käski kuitenkin mennä heti kohta vitsaa noutamaan, sillä nyt täytyy hänen kurittaa ... johan hän viime kerralla siitä varoitti ... miksi ei Elli totellut? Ja mitä se merkitsee, että Elli ei maassa pysy?

Ei Elli ensin virkkanut mitään, mutta kun äiti vaati toisen kerran ja kysyi itse aluksi, oliko se sitä samaa, jota varten hän kellarin katolle ... että muka maailmaa näkisi ... vai mitä se oli?-niin sanoi hän sen sitä olevan. Ja kun Elli oli sen sanonut, innostui hän sanomaan lisää. Siellä oli niin äärettömän hauskaa ... ei hän putoaisi eikä repisi hamettaan ... jos saisi edes välistä ... saahan hän kiivetä ... välistä vain ... ei kuin alimmalle oksalle...

Äiti kielsi, mutta ei vitsaakaan antanut. Olisihan pitänyt, mutta ei hän ainakaan tällä kertaa voinut. Jo ajoissa olisi äidin mielestä pitänyt semmoista estää... Kuinka kummasti silmät hänen päässään paloivat, kun hän pyysi. Ensin tikapuille ja katolle ja nyt puuhun. Äiti muisti jotain omilta lapsuutensa ajoilta, ja häntä rupesi todenteolla huolettamaan tuo tyttö. Eikä hän tiennyt, kieltäisikö yhä vai-.

Hän kielsi, mutta kun hän sen teki, ei tyttö moneen päivään puhunut sanaakaan eikä syönytkään juuri mitään. Öillä hän sen sijaan haasteli unissaan, ja äiti kuuli, että hän oli olevinaan puussa tai katolla ja löi käsiään yhteen ja nauroi... Tai sitten yht'äkkiä purskahti itkuun ja kuului pyytävän, että pääsisi ... pääsisi! Ja niin kauan itki hän, että äidin täytyi nousta ylös ja herättää...

-Mitä sinä itket, lapsi?

-Anna minun olla täällä ... anna minun olla ... en minä putoa ... voi, minkä tähden sinä...?

Tyttyö puhui vieläkin unen horroksissa, mutta herkesi, kun heräsi. Ja useamman kerran yössä sai äiti tehdä samaa. Mutta aamulla ei hänellä ollut sydäntä kieltää ja pyytämättä hän lupasi tytön mennä puuhun.

Ja tyttö kiiruhti ulos, kiipesi ylös koivuun ja kukkui siellä ja kuvitteli olevansa lintu, joka kohta muuttaa muille maille ... kesämaahan kauas, jonne pilvet pohjatuulella kulkevat ja jossa on vieläkin korkeampia puita kuin täällä ja jossa kaikki ihmiset asuvat puissa.

Mutta tuollaisina öinä valvoi äiti kauan eikä osannut päästä selville siitä, mitä tytölle oikeastaan olisi tehtävä. Kyllähän hän ymmärsi tuon halun ja eihän se semmoisenaan mitään... Ei hän oikeastaan sitä kiipeämistä eikä sitä, että jos putoaa ... mutta joka sillä lailla lapsena alkaa, sen

luonnossa on jotain, joka ei vanhempana tyydy ... ja Jumala varjelkoon!-Niin äiti ajatteli, mutta ei hän koskaan tahtonut ajatella loppuun sitä ajatusta, ja hän lohdutti itseään sillä, että ehkä hän on kuitenkin väärässä ja ehkä se on turha pelko. Jos vain ei olisi niin hyvin tiennyt itse.

Mutta sitten ajatteli äiti, että ehkä olisi parasta puhua isälle. Vaikka suuresti hän epäili, olisiko siitäkään apua. Ei isä semmoisia tavallisesti ymmärtänyt.-Ja isä käsittikin sen aivan väärältä kannalta.

-Niin, olen minäkin sitä jo huomannut ja kummastellut, miksi sinä et kiellä ... niin, ei se sovi, ja tietysti repii hameensa ja muut vaatteensa ... sinun täytyy kerrassaan kieltää hänet siitä...

-Parempi ehkä, jos sinä...

-Missä hän on? minä sanon heti paikalla...

Äiti huusi Ellin sisään. Se oli hänestä melkein kuin väärin tehty, mutta ehkä sentään oli parasta, että isä sanoi kerrassaan...

Isä ensin torui hameen repimisestä, ja äiti miltei oli tyytyväinen, kun näki, ettei Elli ollut juuri millänsäkään. Mutta sitten rupesi isä tapansa mukaan tekemään pilkkaa hänen kiipeilemisestään ja siitä, kun oli kuullut hänen käkenä kukkuvan...

-Iso tyttö jo, ja viitsii olla niin lapsellinen ... kaikkihan sinua vieraatkin katsovat sinne koivuun ja nauravat sinulle...

Äiti näki, että Elli punastui silmäteräänsä myöten, ja ymmärsi, että isä oli koskenut arkaan paikkaan. Ei hän puhunut mitään eikä puhunut koko sinä päivänä. Ja yönsä hän makasi hiljaa, vaikka äiti oli pelännyt, että hän taas alkaisi uneksia. Mutta aamusella hän oli alakuloinen ja karttoi katsomasta ketään silmiin. Ja niin hän oli pitkän aikaa, ettei äiti saanut niihin nähdä. Ja kun sitten kerran